

[Ole Espersen]

om at gøre en tilstrækkelig ihærdig indsats inden for FN's rammer for at medvirke til et stop for dette folkedrab. Og der er da, så vidt jeg kan se, ikke noget bagvendt i den tankegang, at man kan sætte spørgsmålstejn ved, om den iver, man udviste – med god grund, synes jeg – da det drejede sig om overfaldet på Kuwait, også er blevet udvist, når det drejer sig om massakrerne på kurderne eller andre befolkningsgrupper for så vidt.

Det er altså bare min opfattelse, at der ikke har været den samme ihærdighed til stede, og det beklager jeg. Jeg har bestemt ikke taget afstand fra det, der er sket i forbindelse med overfaldet på Kuwait. Der har ikke været nogen grund til at kritisere noget dér, men det er der, hvis man ikke også her hævder folkerettens regler, som man gjorde så utrolig grundigt – og med rette – dengang. Hvis man ikke gør det samme her – og det har man ikke gjort før i de sidste dage i hvert fald – er der efter min mening tale om dobbeltmoral.

Pelle Voigt (SF):

Selv om de spørgsmål, vi her behandler, jo vedrører Kurdistan, føler jeg trang til at spørge udenrigsministeren om noget, fordi han nu bringer Grenada og Panama på banen. Det har jeg lidt svært ved at forstå, og jeg vil gerne vende tilbage til det i forbindelse med det senere spørgsmål. Hvad mener udenrigsministeren, når han siger, at USA ikke havde tilstrækkelig FN-opbakning til at gå ind i Grenada og Panama? Det synes jeg er en interessant formulering. Jeg har aldrig hørt, at der var nogen som helst antydning af FN-opbakning til de aktioner.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg bringer det ind i billedet, fordi det, vi taler om her, er principper – principper, der også er væsentlige, når vi diskuterer det, der lidt flot er blevet kaldt den nye verdensorden.

Lad os bare tage Grenada, som jeg selv bragte på banen. Dengang blev der grebet ind af USA i en indre udvikling, uden at der forelå nogen som helst FN-opbakning. Det blev kritiseret også af den danske regering. Det blev også kritiseret både af hr. Pelle Voigt og af hr. Ole Espersen.

Det må vel i det hele taget være gældende for os også i fremtiden, at skal der gribes ind mili-

tært over for et andet land, må det have den forudsætning, at FN har gjort det muligt. Ellers har det ingen mening at tale om en ny verdensorden. Så vil vi igen opleve f.eks. indgreb som det, Sovjetunionen foretog i Afghanistan under en eller anden indpakket undskyldning.

Det er princippet, og det er derfor, jeg siger: Pas nu på med at være for kritiske over for amerikanerne, fordi de altså holder sig tilbage fra et indgreb i det nordlige Irak med den begrundelse, at der ikke er nogen FN-baggrund for at gøre det. Dermed lever de jo nemlig i virkeligheden op til principperne.

I den forbindelse undrer det mig stadig, at hr. Ole Espersen siger, der er det forkert, at FN ikke kan enes om at give mulighed herfor. Det er Kina og Sovjetunionen, der ikke gør det muligt, men det er til syvende og sidst alligevel amerikanernes skyld, fordi de ikke presser kineserne og russerne godt nok. Altså, det er amerikanernes skyld hver gang! Den har jeg svært ved at følge.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 399

4) Til *udenrigsministeren* af:

Ole Espersen (S):

»Hvilke initiativer har udenrigsministeren taget eller vil udenrigsministeren tage for at søge massakrerne mod den kurdiske befolkning i Irak standset, f.eks. gennem FN eller Tyrkiet, og for at medvirke til en afhjælpning af de lidelser, befolkningen er udsat for?«

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I anledning af det foreliggende spørgsmål kan jeg oplyse, at vi fra dansk side har taget initiativer i FN, vi har gjort det nationalt, og vi har gjort det sammen med de andre EF-lande. Jeg har allerede gjort rede for den folkeretlige tankegang, der ligger bag vore initiativer, nemlig det synspunkt, at der her er tale om en sag, som er en trussel mod freden og stabiliteten, og at der derfor er baggrund for, at FN lukker op for både en militær indsats og en indsats med nye sanktioner.

Vi har så sent som i forgårs haft en diskussion i EF's Ministerråd om denne sag, og der var enighed om, at da man sandsynligvis ikke kan komme videre ad den vej, der siger nye stærke